

„Co si mám vzít na sebe?“ Nevěděla jsem, jaký je dress code pro doprovod na pracovní večeři.

„Malé černé,“ prohlásila mamka, aniž zvedla oči od rozečtené knížky.

„Vážně?“ zapochybovala jsem.

„Vždycky, když nevíš, tak si vezmi malé černé a lodičky. Tím nic nezkažíš,“ ujistila mě.

„A tohle řekne návrhářka,“ zakroutila jsem pobaveně hlavou. „Člověk by čekal nějakou kreativní radu.“

„No dobře,“ odložila mamka brýle na čtení i knihu.

„Co sis teda chtěla vzít?“

„Já nevím,“ pokrčila jsem rameny.

„Tak vidíš,“ usmála se mamka spokojeně. „Malé černé.“

Samozřejmě jsem se nakonec nechala ovlivnit mamčíným názorem odborníka, včetně toho, že silonky k šatům na společenské akci znamenají módní faux pas. V důsledku toho stačilo na desetacentimetrových jehlách ujit pět kroků potřebných k překonání vzdálenosti mezi autem taxi služby a dveřmi restaurace, abych začala ve studeném podzimním větru mrznout. Zatímco jsem s kabátem ledabyle přehozeným přes ramena čekala, až táta zaplatí řidiči, moje světlá porcelánová kůže úspěšně nabrala fialový nádech.

Vděčně jsem vklouzla do restaurace, sotva mi táta galantně otevřel dveře. Na rozdíl od mamky si na spo-

lečenské konvence nikdy moc nepotrpěl, tudíž jsem se nad tím gestem musela uchichtnout. Mezitím, co mi mladík s motýlkem a vestičkou s nápisem *Violet Ivy Restaurant* sundal a odnesl kabát, se nás ujal další člen personálu, aby nás odvedl ke stolu. Pan Richter se synem už na nás čekali. Oba vstali a já jsem je rychle přejela pohledem. Pán zhruba v tátových letech a docela obyčejný kluk v naprosto neobyčejně padnoucím saku. Natolik jsem se díky mámě vyznala, abych na první pohled poznala, že jeho oblek nejen není konfekce, ale ani značkový kousek z některého návrhářského domu. Tohle byla očividně práce na míru.

„Doufám, že jste nečekali moc dlouho,“ pronesl táta konverzačně, zatímco si s panem Richterem potřásl rukou, a mě napadlo, že mi dnešek možná poskytne malý vhled do toho, jaký je můj táta, když není táta, ale businessman.

„Ne. Ve skutečnosti jsme zrovna přišli,“ pronesl pan Richter s výrazným ostravským přízvukem.

Napadlo mě, jestli je, jakmile promluví, taky okamžitě jasné, že pocházím z Prahy.

„Můj syn David,“ pokračoval pan Richter a mně zacukaly koutky.

Okamžitě jsem si vzpomněla na svoji poznámku o *Pretty woman*. Pokud jsem si dobře pamatovala, vnuk pana Morse, představený na večeři, se taky jmenoval David. Náhoda? Osud?